

[Glistrup.]

dem var, at han i sin glæde, hoverende glæde, over de forgæves lidelser, der nu påføres det danske folk, sagde, at der jo ikke er blevet præsenteret nogle andre alternativer. Det er jo direkte usandt. Så kan man bedømme alternativerne, som man vil, men der foreligger ganske klare alternativer, for har dette meningsløse nonsensbeslutningsforslag ikke gjort anden gavn, så har det i hvert fald gjort det, at det har været anledning til at få skrevet en betænkning, så vi på den måde fra fremskridtspartiets side har kunnet få på prent og i hvert fald få offentliggjort den helhedsplan, der kommer fra fremskridtspartiets side. Det ville hr. Kjeld Olesen have kunnet læse i den betænkning, på grundlag af hvilken disse forhandlinger foregår. De 7 punkter, der viser, hvordan vi skulle løse de problemer, Danmark er kommet ud i, hvordan vi skulle afskaffe valutavanskelighederne, hvordan vi skulle afskaffe arbejdsløsheden og alle de andre gebrækkeligheder, der er tale om.

Hovedmidlet, ganske aldeles klart, er jo indkomstpoltik, det vil sige, at de, der har fået for store indkomster, nu skal presses ned. Og hvem er det, der har fået for store indkomster? Hvis indkomster er det, der er svulmet op i de sidste 10-15 år? Det er da statens og kommunernes indkomster. De er steget rask væk tre, fire, fem gange så hurtigt, som menneskers indkomster er steget. Derfor er det de indkomster, der skal holdes nede. Holdes de indkomster nede, kan andre menneskers pengeindkomster stige. Får vi de 25.000 kr. skattefrit, der står i Z-planens punkt 1, er følgen den, at der for hver evig eneste arbejder her i landet sker en reallønsfremskud på 12, 14, 18, 20, 22 pct., altså noget helt andet end de 6 pct., der er tale om her. Samtidig med at vi løser problemerne, gennemfører Z-planen, er forholdet det, at der går højst 3 måneder, før vi er dér henne, hvor valutaunderskuddet er afløst af et valutaoverskud. Der går i hvert tilfælde pessimistisk bedømt mindre end 3 år, før vi ikke længere har nogen valutagæld overhovedet, men vi er en kreditnation, fordi det jo helt oplagt er et land, der kører på den måde, at det giver frihed til sine borgere, frihed for de økonomiske kræfter til at udfolde sig, det bliver rigt, det bliver stærkt.

Vi skal selvfølgelig ikke diskutere udenrigspolitik her i aften, men der er utvivlsomt mange, der i denne sommer har været nede syd for grænsen og har haft lejlighed til at se, hvordan to stater, der havde det samme udgangspunkt, og som havde en rimelig tid til at prøve de forskellige systemer, har udviklet sig i den sidste generation. Det startede med den kraftigste nedbombning i 1945. Østtyskland og Vesttyskland valgte to forskellige samfundssystemer. Den ene sagde: her gælder det om at lave statslig styring, og man havde alle disse mange embedsmænd, der regerede tingene. Så skulle man lave planlægning og cand.polit.-spekulationer osv. og finde ud af, hvad man skulle gøre.

Det andet sted bestemte man sig til i stedet for at sige: lad dog egoismen, lad friheden råde, lad folk selv disponere efter, hvad de pågældende finder er i deres egen egoistiske interesse. Ikke noget med at begrænse og regulere fra statens side hverken pengeindkomsternes stigning eller andre ting. Det var dr. Erhards vidunderkur til det vesttyske samfund. Og når vi så efter en passende periode på 30 år ser på disse laboratorieforbøb, hvad er det så for en metode, der i livets praksis fører til de rigtige resultater? Er det det med styring, med de mange reguleringer, eller er det frihedens metode? Er det den, der fører til de bedste resultater? Ja, det er så ganske og aldeles klart, hvordan man skaber valutaoverskud, hvordan man skaber velstand, hvordan man skaber velfærd. Det er ikke ved at gå den socialdemokratiske vej, som man har det her i partiets degenerationsperiode. Det er ved at gå frem via Z-planens 7 punkter.

Men selvfølgelig er vi kommet frem dertil, at vi har en sådan velstand, at det ikke behøver at blive finansieret ved, at der er noget, der skal gå ud over de svage. Vi skal ikke fikserer de åndssvage i spændetrøjer o. lign., som det bliver nødvendigt, når man fører hr. Heinesens underskudspolitik, fordi man skal have så meget til kontrolapparater og hr. Erling Jensens mange mennesker i monopoltilsynet, og hvem man nu ellers skal lønne af overflødige mennesker rundt omkring i landet. Vi kan anvende pengene på det egentlige, på den sociale velfærd, på de syge, på de handicappede, på dem, der er hæmmet på alverdens måder, hvorimod det parti, der kalder sig med socialdemokratiets